

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.253/2014/6. szám

A Kúria a Dr. Halmos Ügyvédi Iroda által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek dr. Hubay Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt a Pécsi Törvényszéken 14.P.20.085/2011. számon indult és a Pécsi Ítéltábla 2014. április 10-én kelt Pf.IV.20.470/2013/15. számú ítéletével jogerősen befejezett perben az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 15 napon belül 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá az államnak, felhívásra 70.000 (hetvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes közvetlen befolyással rendelkező alapító tagja és ügyvezetője volt a korábban perben állt, 2009. november 4-én előterjesztett kérelemre 2010. május 18-ával felszámolás alá került adós korlátolt felelősségű társaságnak. A kft. 2000. szeptember 1-jétől kezdődően épület, híd, alagút, közmű, vezetékek építési főtevékenységet, majd 2002. március 28-át követően saját tulajdonú ingatlan adásvételi, illetve túlnyomó részt építőipari kivitelezési tevékenységet folytatott.

Az adós korlátolt felelősségű társaság 2008. december 31-i fordulónappal készített mérlege szerint, 99.915.000 Ft értékű

eszközzel rendelkezett, amely 15.930.000 Ft készpénzt foglalt magába. A saját tőkéje, a 2007. december 31-i fordulónap szerinti 5.389.000 Ft-hoz képest, -270.000 Ft volt. A fizetési kötelezettségei 99.901.000 Ft-ot tettek ki. Ebből a rövid lejáratú kötelezettségek összege 96.335.000 Ft volt. Míg a 2007. december 31-i fordulónapon 2.389.000 Ft-os mérleg szerinti eredménnyel rendelkezett, addig 2008. december 31-én a mérleg szerinti eredmény -5.659.000 Ft-ra csökkent. A kft. árbevétele a 2007. december 31-i 61.707.000 Ft-tal szemben, egy évvel később már csak 19.943.000 Ft volt. A kft. ellen 2007. október 30-ával, illetve 2008. február 20-ával végrehajtási eljárás is indult.

2009. január 2-án az alperes a kft. nevében eljárva 15.000.000 Ft-ot adott kölcsön határozatlan időre, a mindenkori alapkamat mellett, beruházás céljára egy külföldi magánszemélynek.

2009. március 19-én a kft.-vel szemben újabb végrehajtási eljárás indult.

A felperesek az adós kft.-vel szembeni felszámolási eljárás során hitelezői igényt érvényesítettek, amelyből 1.000.000 - 1.000.000 Ft összegű pénzkövetelést a felszámoló határidőn túli követelésként nyilvántartásba vett.

A felperesek a többször módosított, végleges, elsődleges keresetükben, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással, annak megállapítását kérték, hogy az alperes az adós korlátolt felelősségű társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 6.963.610 Ft-tal csökkent. Másodlagos kérelmük az alperesnek mint tagnak, korlátlan felelőssége megállapítására irányult.

Keresetük tényalapjaként részben arra hivatkoztak, hogy az alperes az adós cég nevében 2009 áprilisában építési szerződéseket kötött. Annak ellenére elvállalta a kivitelezést, vette át a vállalkozói díjat, hogy az adós már fizetéseképtelen volt, a teljesítésre nem volt képes. Utóbb, a felperesek hivatkoztak arra is, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben kellő gondosság tanúsítása nélkül 15.000.000 Ft összegű kölcsönt nyújtott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Vitatta annak jogalapját és összegszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a korábban perben állt kft. ügyvezetőjeként, a kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően, ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a társasági vagyon 6.963.610 Ft értékben csökkent. Rendelkezett az alperest terhelő, a

felpereseknek fizetendő perköltségről, illetve a le nem rótt kereseti eljárási illeték peres felek általi, pervesztesség-pernyertesség arányában történő megtérítéséről.

A felperesek és az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, határozata az ügy főtárgyában hozott döntést nem érintette. Mellőzte az alperes elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését, és kötelezte a felpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 511.000 Ft elsőfokú perköltséget. Rendelkezett továbbá a peres feleket terhelő le nem rótt fellebbezési eljárási illetékek megtérítésének kötelezettségéről is.

Az ítélet tábla az ítéletben részletezettek szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette.

Ítéletében - a felülvizsgálati kérelem által támadott körben - kifejtette, tévesnek tartotta azt az alperesi hivatkozást, miszerint a Pp. 3. § (2) bekezdésének megsértésével, a felperesek által előterjesztett nyilatkozatok tartalmának figyelmen kívül hagyásával állapította meg az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét a 2009. január 2-án kelt kölcsönszerződés megkötése miatt.

Utalt arra, hogy a felperesek eredeti keresetük tényalapjaként az alperes által az adós kft. nevében kötött 2009. áprilisi építési szerződésekre hivatkoztak. Rámutatott azonban arra, hogy a 26. sorszámú beadványukban már az alperes kárfelelőssége tekintetében a kereseti tényállításukat kiegészítették a 15.000.000 Ft összegű kölcsönszerződés megkötése során tanúsított alperesi gondatlan magatartást megjelölve. Az ítélet tábla szerint ez az érvelésük a 39. sorszám alatti, a Cstv. 33/A. §-ára, illetve a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdésére alapított keresetük tényalapjaként is megjelölésre került. A másodfokú bíróság értelmezve a felperesek beadványát, arra következtetett, hogy e tényállítást, függetlenül attól, hogy a felperesek a végleges kereset összegét az építési szerződésre alapított elszámolás alapján vezették le, a továbbiakban nem módosították. A 46., 47., 58. és 69. sorszám alatti előkészítő irataikban már csak kizárólag a kereset jogcímét és az összegszerűséget pontosították.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének nem az adott tényállításokra vonatkozóan egyediesítetten és teljes körűen tett eleget. Az ítélet tábla azonban e hiányosságot az eljárása során pótolta. Úgy ítélte, bár új bizonyítékok előterjesztésének is helye volt, az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Az ítélet tábla hangsúlyozta, amint arra a Legfelsőbb Bíróság is a

Polgári Perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. (VI.24.) PK vélemény 7. pontjában rámutatott, a tájékoztatásnak a szakértői bizonyítás szükségességét kivéve a bizonyítási eszközökre általában nem kell kitérnie. Véleménye ezért azt volt, az alperes tévesen és alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróság általi bizonyítási eszközökről történt kioktatás hiányát.

Az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ügy érdemében kifejtett jogi álláspontjával. Úgy találta, az ügyvezetői felelősségnek a Cstv. 33/A. §-ában foglalt feltételei maradéktalanul teljesültek.

A perbeli kölcsönszerződés megkötésének időpontjában a gazdasági társaság már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezt látta alátámasztottnak a 2008. évi nettó árbevétellel, az adós kft. likvid pénzeszközeinek mértékével, a mérleg szerinti negatív eredménnyel, az adós kft. kötelezettségeinek 99.901.000 Ft-ra emelkedésével, a vele szembeni végrehajtási eljárások folyamatban létével. A másodfokú bíróság szerint e körülményekre tekintettel az alperesnek előre kellett látnia, illetve észlelnie kellett volna, hogy az adós kft. nem lesz képes esedékességkor a vele szemben támasztott követeléseket kiegyenlíteni. A másodfokú bíróság a másodfokú tárgyaláson becsatolt kölcsönszerződés alapján is a 2008 decemberében fennállt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre következtetett. Rámutatott, az alperes maga állította fellebbezésében, hogy az általa, illetve házastársa által 2008. december 4-én kötött kölcsönszerződésből származó pénzösszeget a gazdasági társaság részére adta át. Vagyis, a társaság olyan gazdasági, pénzügyi helyzetben volt, hogy a tartozásainak kiegyenlítésére saját erőből nem volt képes, külső forrást kellett igénybe vennie.

Az ítélet tábla szerint, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az alperes az ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, amikor a gazdasági társaság közel összes likvid pénzeszközét biztosíték nélkül, határozatlan időre, egy külföldi személynek, 3 év türelmi idővel kölcsönadta. Utalt arra is, ebben az időben az adós társaság ellen végrehajtások voltak folyamatban, a jelentős tartozásokra tekintettel szükségessé vált a társaság részére külső forrás biztosítása.

A másodfokú bíróság szerint, e magatartás vagyонvesztést is előidézett akkor, amikor a kölcsönvevővel szemben a követelés nyilvánvalóan behajthatatlanná vált. Ezt az időpontot a II. számú közbenső mérlegben történő követelés leírásának időpontjára tette. Rámutatott, a felszámoló a kölcsönvevő adatainak ismerete, elérhetőségének hiányára, az alperesnek a szükséges adatok

közlésére szóló eredménytelen felhívására tekintettel, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Szt.) 3. § (4) bekezdés 10/f. pontja értelmében járt el. A felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 5. § (2) bekezdés f) pontjára hivatkozással e tétel ugyanis a felszámolási eredményt csökkentette és azáltal a hitelezői kielégítést szolgáló adósi vagyon is csökkent. Az ítélet tábla az alperes magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett vagyoncsökkenést annak ellenére igazoltnak látta, hogy a felszámoló az ügyvezetővel szemben a behajthatatlan kölcsönösszeggel megegyező mértékű követelést a közbeni mérlegben nyilvántartotta. Úgy értékelte ugyanis, hogy a vagyonvesztés a követelés leírásával már bekövetkezett. Jogi álláspontja szerint, az ügyvezető a hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettség alól csak a vele szemben támasztott követelés megfizetésével mentesülhetett volna.

Az ítélet tábla kifejtette, a megelőző tényekkel szemben az alperes nem bizonyította, hogy az adott helyzetben általában elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. A felelősség kimentésére nem volt ugyanis alkalmas az, hogy a társaság érdekeit nyilvánvalóan sértő, elvárható körülmények nélkül megkötött szerződés létrejöttétől több évvel - 2013 decemberében - intézkedett a kölcsönadó felkutatása iránt, mivel ezt megelőzően határozott, behajtásra irányuló egyértelmű megbízást abban járatos személynek nem adott, a behajtás érdekében maga sem járt el. Utalt arra is a másodfokú bíróság, hogy az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a felszámolás alatt álló társaság ügyvédjével valóban kötött megbízási szerződést a kölcsönvevő elhalálózása körülményeinek felkutatása érdekében. Az ítélet tábla szerint, a perbeli helyzetben eredményes kimentéshez csak az vezethetett volna, ha az alperes a kölcsönt ténylegesen be is hajtotta volna.

Az ítélet tábla nem tartotta alkalmasnak a felelősség kimentésére annak igazolását sem, hogy az alperes 2009. május 15-ére taggyűlést hívott össze. E taggyűlés tárgyát ugyanis nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felszámolása érdekében teendő intézkedések képezték, hanem az éves beszámoló elfogadása.

A perköltség viselésére nézve a másodfokú bíróság az alábbiak mérlegelésével döntött. A felperesek eredetileg 8.500.000 Ft és járulékaiknak megfizetésére irányuló marasztalási keresetet terjesztettek elő. A módosított kereset pertárgy értéke meg nem határozható volt. Az illeték viselésre vonatkozó rendelkezéseket ezért a pervesztességre-pernyertességre tekintettel helytállónak tartotta. Tévesnek találta ezzel szemben a jogi képviselési munkadíjból álló perköltségek elszámolását. Hangsúlyozta, az alperes 8.500.000 Ft pertárgyérték tekintetében pernyertes, a meg nem határozható pertárgyérték erejéig pervesztéses lett. A Pp. 81. §-

a alapján és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. §-a alkalmazásával a peres feleket megillető ügyvédi költségeket, pernyertességük-pervesztességük arányában számolta el. Az alperes javára mutakozó különbözet megtérítésére pedig a felpereseket kötelezte.

A felperesek illetékviselésre kötelező elsőfokú döntés elleni alaptalan fellebbezése, az alperes kisebb részben eredményes fellebbezése miatt a másodfokú eljárásban a pernyertesség és pervesztesség arányát közel azonosnak tekintette és kimondta, hogy a peres felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Ugyanilyen arányban rendelkezett a másodfokú eljárás során le nem rótt fellebbezési illetékek viseléséről is.

A jogerős ítélettel szemben az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását. Másodlagosan a hatályon kívül helyezést az elsőfokú ítéletre kiterjedően indítványozta, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalra utasítása mellett. Előadta, a támadott határozat a Cstv. 4. § (1) bekezdését, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (2) bekezdését, a Pp. 177. § (1) bekezdését, a Pp. 206. § (1) bekezdését, a Pp. 215. §-át, a Pp. 221. § (1) bekezdését, az IMr. 2. § (1) bekezdését sérti.

Sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok kizárólag az adós korlátolt felelősségű társaság mérlegadataiból indultak ki, a fizetéseképtelenség vizsgálatánál a 99.915.000 Ft-ban nyilvántartott eszközértéket, a kft. vagyonát képező ingatlanokat figyelmen kívül hagyták. A tényleges vagyon megállapításakor - bár az szakkérdés - szakértői bizonyítást nem rendeltek el. Az alperes szakkérdésnek tartotta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet előre láthatóságának kérdését is. Sérelmezte, hogy e körben a bizonyítási kötelezettségre nézve tájékoztatásban nem részesült, az ennek ellenére tett, igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát az eljáró bíróságok mellőzték. Állította, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjával szembeni ellenbizonyítás lehetőségére nézve ugyancsak nem kapott kioktatást. Vitatta, hogy a másodfokú bíróság által megjelölt bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Utalt rá, hogy a másodfokú eljárás során csatolta annak a cégnek a jelentését, amely igazolta, a 2009. január 2-án kelt szerződésben megjelölt kölcsönvevő létező személy volt. Mellékelte továbbá azt az ügyvédi nyilatkozatot is, miszerint 2009 őszén a perbeli kölcsönügylettel kapcsolatban az alperes és közte több alkalommal folyt személyes megbeszélés. Mindezek alapján állította a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és iratellenes mérlegelését is.

Az alperes hivatkozott arra is, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdésébe

ütközően a másodfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, nem fejtette ki részletesen, hogy a szakértői bizonyítást, illetve az általa megnevezett ügyvéd tanúkénti kihallgatását miért mellőzte.

Az alperes változatlanul állította, hogy a Pp. 215. §-át megsértve, az eljáró bíróságok túlterjeszkedtek a felperesek kereseti kérelmén. Előadta, a keresetben megjelölt kárösszeg a perbeli vállalkozási szerződés hibás teljesítésére hivatkozással került megjelölésre. Vitatta ezért, hogy helye volt az alperesi károkozó magatartás és a 15.000.000 Ft összegű kölcsön nyújtása közötti ok-okozati összefüggés vizsgálatának, illetve megállapításának. Utalt arra is, hogy a felperesek az ötödik kereseti módosításukat követően, a 2013. február 5. napján kelt előkészítő iratukban foglalt ténybeli és jogi alapon tartották fenn a keresetüket. Emiatt a Pp. 3. § (2) bekezdésének megsértését is állította.

Sérelmezte, hogy a jogerős ítélet tévesen, az első- és a másodfokú eljárásra kikötött ügyvédi munkadíjat igazoló, becsatolt megállapodás figyelmen kívül hagyásával állapította meg a pernyertessége esetén őt megillető ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályban fenntartását kérték. Vitatták az alperes által állított jogszabálysértéseket.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat az alábbiakra tekintettel, a felülvizsgálati kérelemben felhozott okokból nem jogszabálysértő.

A Pp. 3. § (4) bekezdése, egyebek mellett, azt tartalmazza, a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve. A Pp. 3. § (5) bekezdése kimondja azt is, ha törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve. Szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. E szabályokból következően az alperes alaptalanul sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok az adós kft. által elfogadott, az adóhatóság részére is benyújtott, a közhiteles cégnyilvántartásban is fellelhető 2007-es, 2008-as üzleti évre vonatkozó mérlegekben foglaltak alapján, szakértő közreműködése nélkül következtettek az adós kft. vagyonának, a cég eszközeinek, rövidlejáratú hiteleinek mértéke, likvid pénzeszköze, árbevétele és eredménye alapján a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára, értékelve az adós kft. ellen indult végrehajtási eljárásokat is. A Kúria azt is megállapította, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat - az alperesi állítással

ellentétben - okszerűen, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében írtak megsértése nélkül mérlegelték, és annak alapján a tényállást a másodfokú bíróság által tett kiegészítéssel helytállóan rögzítették.

A Kúria tévesnek tartotta azt az alperesi állítást, hogy a másodfokú eljárás során, a Pp. 3. § (3) bekezdését sértő módon került sor az őt terhelő bizonyításra szoruló körülményekről való kioktatásra. A tájékoztatási kötelezettség ugyanis nem terjed ki a bizonyítással terhelt fél által előterjesztett bizonyítékokra figyelemmel, az ellenérdekű fél ellenbizonyításról történő kioktatására.

A Kúria egyetértett abban is a másodfokú bírósággal, hogy az alperes még az általa hivatkozott, a másodfokú eljárás során becsatolt cég jelentésével, illetve az írásban tett ügyvédi nyilatkozattal sem tudta bizonyítani, hogy a hitelezői veszteségek elkerülése, a perbeli kölcsönből eredő követelés behajtása érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt. A behajtást ugyanis nemcsak a kötelezett személye felkutatásának szükségessége, hanem az is akadályozta, hogy ügyvezetőként eljárva, a kölcsönszerződést, azt biztosító mellékötelezettség nélkül kötötte meg, a kölcsönt határozatlan időre biztosította, 3 éves türelmi időt is engedve. Ebből következően, önmagában az a tény, hogy esetleg 2009 őszén az általa megnevezett ügyvéddel e szerződéssel kapcsolatosan megbeszélést folytatott, a Cstv. 33/A. §-a alapján fennálló felelősség tekintetében jogi jelentőséggel nem bír.

A Kúria a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének megsértésére sem tudott következtetni a Pp. 221. § (1) bekezdés alapján. A másodfokú ítélet indokolásában egyértelműen levezetésre került, hogy az ítéletábrla milyen bizonyítékok alapján következtetett kétséget kizáróan az adós kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése időpontjára, vagyoni helyzetére és az alperes mint ügyvezető, hitelezői érdekeket sértő magatartására, az azzal okozati összefüggésben beállott vagyonsökkenés mértékére. Ebből következően, az általa szükségtelennek tartott szakértői bizonyítás, illetve tanú kihallgatás mellőzését részletesebben indokolnia nem kellett.

A Kúria megállapította azt is, hogy a Pp. 3. § (2) bekezdését és a Pp. 215. §-át sem sértették meg az eljáró bíróságok. Az általuk megjelölt beadványok tartalmát helytállóan értelmezték, s bár nem vitásan a felperesek elsődlegesen az általuk kötött építési szerződésekből eredő igényükkel, illetve számításaikkal alátámasztva érveltek, és jelölték meg az adós kft. alperesnek felróható magatartása miatt keletkezett vagyonsökkenését, a kölcsönszerződés megkötésével kapcsolatos tényállításaikat később sem vonták vissza. Ez állapítható meg a 69. sorszámú, a 2013.

február 22-én tartott tárgyaláson rögzített jegyzőkönyv alapján is, amely szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló elsődleges keresetüket fenntartva, a 2013. február 11-i beadványban foglaltakra is utalva, vagyis az egyéb beadványaikban előterjesztett érveik mellett tartották fenn a végleges módosított keresetüket.

Önmagában az, hogy a felperesek az alperes felelősségének megállapítását nem 15.000.000 Ft erejéig, hanem annál alacsonyabb összegben kérték, nem jelenti a fent írtak cáfolatát. A feltárt, és a felperesek által többször (16., 26., 39., 45., 50. sorszámú beadványok) hivatkozott tényállás része volt, miszerint az alperes a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyta azzal, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően kölcsön adott 15.000.000 Ft-ot. Éppen a Pp. 215. §-ába foglaltak betartását jelentette, hogy bár 15.000.000 Ft nagyságú vagyonsökkenés erejéig lett volna az adott tényállás mellett az alperes helytállási kötelezettsége megállapítható, a perben eljáró bíróságok a felperesi keresetben tételesen megjelölt összeg erejéig határozták meg az alperes felelősségét.

A perköltség tekintetében a másodfokú bíróság az IMr. 2. §-a helyett, kellő indokolás nélkül hivatkozott a 3. §-ban foglaltakra a peres felek által viselendő ügyvédi munkadíjakból álló perköltségek elszámolása során. Az alperes ugyanis mind az első-, mind a másodfokú eljárás alatt becsatolta a képviselője és közte létrejött, a megbízási díjra vonatkozó szerződést. A Kúria ugyanakkor a perköltség összegére vonatkozó jogerős döntést nem tartotta jogszabálysértőnek. Az IMr. 2. § (2) bekezdése alapján a megbízási szerződésben kikötött munkadíj mérséklését ugyanis indokoltnak találta. Az alperes az elsőfokú eljárás tíz tárgyalásából mindössze négy tárgyaláson és a határozat kihirdetésekor jelent meg. Az eljárás során előterjesztett beadványainak tartalma és terjedelme alapján a Kúria a megbízási szerződésben kikötött díjat eltúlzottnak ítélte. Érdemi nyilatkozataiban lényegében mindvégig, következetesen a felperesek keresetének jogalapját, illetve összezszerűségét vitatta. Egyéb beadványai az ügy érdemi elbírálására közvetlenül nem vonatkoztak, költségmentesség iránti kérelmével, a korábban perben állt adós kft.-vel szembeni permegszüntetésről szóló végzés kiegészítésével, az alperesi tárgyalásról való távollét kimentésével kapcsolatosak voltak.

A Kúria úgy ítélte, hogy a másodfokú eljárás időtartamára, a tárgyalások számára (2), az előterjesztett iratok tartalmára és terjedelmére figyelemmel ugyancsak eltúlzott mértékű volt a becsatolt megbízási szerződésben kikötött munkadíj. A másodfokú bíróság által az első-, illetve a másodfokú eljárásra vonatkozóan az általános szabályok figyelembe vételével elszámolt perköltséget

a kifejtett alperesi jogi képviseleti tevékenységgel arányban állónak tartotta.

Mindezekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Az alperes az eredménytelen felülvizsgálati kérelmének benyújtása miatt köteles a Pp. 270. § (1) bekezdése, illetve 78. § (1) bekezdése alapján a felperesek jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjából álló felülvizsgálati eljárási költséget megtéríteni az IMr. 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése, illetve 4/A. §-a alapján, általános forgalmi adóval növelt összegben.

Köteles továbbá az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, a meg nem határozható pertárgyérték szerint megállapított felülvizsgálati eljárási illetéket is megtéríteni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése, 39. § (3) bekezdés d) pontja és 59. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére is.

Budapest, 2015. március 17.

Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró